

הזמנה כ"י משולב

פרשת נצבים - וילך

חלוקת העלויות לפי נצבים - וילך מחברים

פרשת נצבים, דברים כט (ט) - ל, מ' פסוקים

פרק כט

(ט) אתם נצבים היום בלכם לפני יקוק אלהיכם מלמד שכנסם משה לפני הקדוש ברוך הוא ביום מותו להכניסם בברית ראשיתם שבטיכם ראשיתם לשבטיכם וזקניכם ושבטיכם כל איש ישראל: זקניכם וזקניכם. החשוב חשוב קודם, ואחר כך כל איש ישראל:

(י) טפכם נשיכם וגרף אשר בקרב מחניף מחטב עציף עד שאב מימך. מלמד שבאו כנענים להתגיר בימי משה, כדרך שבאו גבעונים בימי יהושע. וזהו האמור בגבעונים (יהושע ט, ד) ויעשו גם המה בערמה, ונתנם משה חוטיב עצים ושואבי מים:

(יא) לעברך בברית יקוק אלהיך ובאלתו אשר יקוק אלהיך ברת עמך היום: לענך. להיותך עובר בברית. ולא יתכן לפרשו כמו להעבירך, אלא כמו (לעיל ד, יד) לעשותכם אותם. לענך בניית. דרך העברה, כך היו כורתים ברית, עושין מחיצה מכאן ומחיצה מכאן ועוברים ביניהם, כמו שנאמר (ירמיה לד, יח) העגל אשר כרתו לשנים ויעברו בין בתרי:

(יב) למען הקים אתך היום לו לעם כל כך הוא נכנס לטרוח למען קיים אותך לפניו לעם והוא יהיה לך לאלהים באשר דבר לך ובאשר נשבע לאבותיך לאברהם ליצחק וליעקב:

והוא יהיה כך ללהים. לפי שדבר לך ונשבע לאבותיך שלא להחליף את זרעם באומה אחרת, לכן הוא אוסר אתכם בשבועות הללו, שלא תקניטוהו אחר שהוא אינו יכול להבדל מכם. עד כאן פירשתי לפי פשוטו של פרשה.

ומדרש אגדה, למה נסמכה פרשת אתם נצבים לקללות, לפי ששמעו ישראל מאה קללות חסר שתיים, חוץ ממ"ט שבתורת כהנים, הוריקו פניהם ואמרו מי יוכל לעמוד באלו, התחיל משה לפייסם אתם נצבים היום, הרבה הכעסתם למקום ולא עשה אתכם כלייה והרי אתם קיימים לפניו.

היום. כיום הזה שהוא קיים והוא מאפיל ומאיר, כך האיר לכם וכך עתיד להאיר לכם, והקללות והיסורין מקיימין אתכם ומציבין אתכם לפניו. ואף הפרשה שלמעלה מזו פיוסין הם, אתם ראיתם את כל אשר עשה. דבר אחר אתם נצבים, לפי שהיו ישראל יוצאין מפרנס לפרנס, ממשה ליהושע, לפיכך עשה אותם מצבה כדי לזרזם, וכן עשה יהושע, וכן שמואל (שמואל א' יב, ז) התיצבו ואשפטה אתכם, כשיצאו מידו ונכנסו לידו של שאול:

(יג) ולא אתכם לבדכם אנכי ברת אתי הברית הזאת ואתי האלה הזאת:

(יד) כי אתי אשר ישנו פה עמנו עמך היום לפני יקוק אלהינו ואת אשר איננו פה עמנו היום. ואף עם דורות העתידים להיות:

(טו) כי אתם ידעתם את אשר ישבנו בארץ מצרים ואת אשר עברנו בקרב הגוים אשר עברתם:

כי אתם ידעתם וגו' ותלאו את שקוליהם. לפי שראיתם האומות עובדי עבודה זרה, ושמה השיא לב אחד מכם אותו ללכת אחריהם:

(טז) ותראו את שקוליהם על שם שהם מאוסים כשקצים ואת גלליהם שמוסרחים ומאוסין כגלל עץ ואבן בסף וזהב אשר עמיהם: עז ולכן. אותן של עצים ושל אבנים ראיתם בגלוי, לפי שאין הגוים יראים שמה יגבבו, אבל של כסף וזהב עמהם בחדרי משכיתם הם, לפי שהם יראים שמה יגבבו:

(יז) פניש בכם וגו'. לפיכך אני צריך להשביעכם. פן יא נכס. שמה יש בכם איש ארשתה או משפחה ארשתה אשר לבבו פנה היום מלקבל עליו הברית מעם יקוק אלהינו ללכת לעבד אתי אלהי הגוים ההם פניש בכם שרש פרה ראש ולענה. שרש מגדל עשב מר כגידון, שהם מרים, כלומר מפרה ומרבה רשע בקרבכם:

(יח) והיה בשמעו את דברי האלה הזאת והתברך בלבבו לאמר שלום יהיה לי והתנחל כלכנו. לשון ברכה, יחשוב בלבו ברכת שלום לעצמו לאמר, לא יבאוני קללות הללו, אך שלום יהיה לי. והתנחל. בינדיר"א ש"י" בלע"ז [יברך את עצמו], כמו והתגלח, והתפלל כי בשררות לבי אלך במראית לבי, כמו (במדבר כד, יז) אשרונו ולא קרוב, כלומר מה שלבי רואה לעשות למען ספות הרוה אתי הצמאה:

למען ספות הרוה. לפי שאסוף לו פורענות על מה שעשה עד הנה בשוגג והייתי מעביר עליהם, וגורם עתה שאצרפם עם המזיד ואפרע ממנו הכל. וכן תרגם אונקלוס בדיל לאוספא ליה חטאי שלותא על זדנותא, שאסוף לו אני השגגות על הזדנות.

הרוה. שוגג, שהוא עושה כאדם שכור שלא מדעת. הלמלה. שהוא עושה מדעת ובתאוה:

(יט) לאיבה יקוק סלח לו כי אז יעשן אף יקוק על ידי כעס הגוף מתחמם והעשן יוצא מן האף, וכן (ש"ב כב, ט) עלה עשן באפו. ואף על פי שאין זו לפני המקום, הכתוב משמיע את האוזן כדרך שהיא רגילה ויכולה לשמוע, כפי דרך הארץ וקנאתו לשון חמה, אנפרטימיני"ט [חמה], אחיזת לבישת נקמה, ואינו מעביר על המדה באיש שהוא ורבעה בו כל האלה הכתובה בספר הזה ומחה יקוק אתי שמו מתחת השמים:

(כ) והקדילו יקוק לרעה מפל שבטי ישראל ככל אלות הברית הכתובה בספר התורה הזה. ולמעלה (לעיל כח, טא) הוא אומר גם כל חלי וכל מכה וגו' בספר התורה הזאת, הזאת לשון נקבה, מוסב על התורה. הזאת לשון זכר מוסב על הספר, ועל ידי פסוק הטעמים הן נחלקין לשתי לשונות, בפרשת הקללות הטפחה נתונה תחת בספר, והתורה הזאת דבוקים זה לזה, לכן אמר הזאת, וכאן הטפחה נתונה תחת התורה, נמצא ספר התורה דבוקים זה לזה, לפיכך לשון זכר נופל אחרי, שהלשון נופל על הספר:

(כא) ואמר הדור האחרון בניכם אשר יקומו מאחריכם והנכרי אשר יבא מארץ רחוקה וראו אתימכות הארץ והוא ואתימכות לאיה אשר חלה יקוק בה: (כב) גפרית ומלח שרפה כל ארצה לא תרע ולא תצמח ולא יעלה בה פלעשב כמהפכת סדם ועמרה אדמה וצביים וצבאים אשר הפך יקוק באפו ובחמתו: (כג) ואמרו פלוגים עלמה עשה יקוק ככה

(ו) ונתן יקוק אלהיך את כל האלות האלה על-אנכיך ועל-שנאיך אשר רדףך: (ח) ואתה תשוב ושמעת בקול יקוק ועשית את-כל מצותיו אשר אנכי מצוך היום: (ט) והותירך יקוק אלהיך בכל מעשה ידך בפרי בטןך ובפרי בהמתך ובפרי אדמתך לטובה כיון ישוב יקוק לשוב על-ידך לטוב באשר-שש על-אבותיך: (י) כי תשמע בקול יקוק אלהיך לשמר מצותיו וחקתיו הכתובה בספר התורה הזה כי תשוב אל-יקוק אלהיך בכל לבבך ובכל נפשך: פ

(יא) כי המצוה הזאת אשר אנכי מצוך היום לא-נפלאה הוא ממך לא מכוסה היא ממך, כמו שנאמר (לעיל יז, ח) כי יפלא - ארי יתכסי, (איכה א, ט) ותדר פלאים, (איוב מ, יג) ותדר במטמוניות, מכוסה חבוש בטמון ולא רחקה הוא:

(יב) לא בשמים הוא שאילו היתה בשמים היית צריך לעלות אחריה ולומדה לאמר מי יעלה לנו השמימה ויחקקה לנו וישמענו אתה ונעשנה:

(יג) ולא מעבר לים הוא לאמר מי יעבר לנו אל-עבר הים ויחקקה לנו וישמענו אתה ונעשנה:

(יד) כיון-קרוב אליך התורה נתנה לכם בכתב ובעל פה הדבר מאד בפיו ובלבבך לעשותו: ס

*
רביעי

(טו) ראה נתתי לפניך היום את-החיים ואת-הטוב ואת-המוות ואת-הרע. זה תלוי בזה, אם תעשה טוב הרי לך חיים, ואם תעשה רע הרי לך המות. והכתוב מפרש והולך היאך:

(טז) אשר אנכי מצוך היום לאהבה את-יקוק אלהיך ללכת בדרךיו ולשמר מצותיו וחקתיו ומשפטיו הרי טוב, ובו תלוי וחיית ורביית הרי החיים וברכך יקוק אלהיך בארץ אשר-אתה באשמה לרשתה:

(יז) ואם-יפנה ללבבך הרי הרע ולא תשמע ונדחת והשתחית לאלהים אחרים ועבדתם:

(יח) הגדתי לכם היום כי אבד תאבדון הרי המות לאת-אריכון מיים על-האדמה אשר אתה עבד את-הירדן לבוא שמה לרשתה:

(יט) העדתי לכם היום את-השמים ואת-הארץ את-החיים והמוות נתתי לפניך הברכה והקללה ובהחרת בחיים למען תחיה אתה וירעך:

העדתי לכם היום את השמים ואת הארץ. שהם קיימים לעולם, וכאשר תקרה אתכם הרעה יהיו עדים שאני התרתי בכם בכל זאת. דבר אחר העידתי בכם היום את השמים וגו', אמר להם הקדוש ברוך הוא לישראל, הסתכלו בשמים שבראתי לשמש אתכם, שמה שנו את מדתם, שמה לא עלה גלגל חמה מן המזרח והאיר לכל העולם, כענין שנאמר (קהלת א, ה) וזרח השמש ובה השמש, הסתכלו בארץ שבראתי לשמש אתכם, שמה שנתה מדתה, שמה זרעתם אותה ולא צמחה, או שמה זרעתם חטים והעלתה שעורים, ומה אלו שנעשו לא לשכר ולא להפסד, אם זוכין אין מקבלין שכר ואם חוטאין אין מקבלין פורענות, לא שנו את מדתם, אתם שאם זכיתם תקבלו שכר ואם חטאתם תקבלו פורענות, על אחת כמה וכמה:

וכמרת בחיים. אני מורה לכם שתבחרו בחלק החיים, כאדם האומר לבנו בחר לך חלק יפה בנחלתי, ומעמידו על חלק היפה ואומר לו את זה

לארץ הזאת מה חרי האף הגדול הזה: (כד) ואמר על אשר עזבו את בריית יקוק אלהי אבותם אשר ברת עמם בהוציא אתם מארץ מצרים:

(כה) וילכו ויעבדו אלהים אחרים וישתחוו להם אלהים אשר לא-ידעו לא ידעו בהם גבורת אלהות ולא חלק להם. לא נתנם לחלקם. ואונקלוס תרגם ולא אוטיבא להון, לא הטיבו להם שום טובה, ולשון לא חלק - אותו אלוה שבחרו להם, לא חלק להם שום נחלה ושום חלק:

(כו) ויחראף יקוק בארץ ההוא להביא עליה את-כל הקללה הכתובה בספר הזה:

(כז) ויתשם יקוק מעל אדמתם ויתשם ה'. כתרגומו וטלטינו, וכן (ירמיה יב יד) הנני נותשם מעל אדמתם באף ובחמה ובקצף גדול וישלכם אל-ארץ אחרת כיום הזה:

(כח) הנסתרת ליקוק אלהינו והנגלת לנו ולבנינו עד-עולם לעשות את-כל דברי התורה הזאת: ס

הנסתרת לה' אלהינו. ואם תאמרו מה בידינו לעשות, אתה מעניש את הרבים על הרהורי היחיד, שנאמר (פסוק יז) פן יש בכם איש וגו', ואחר כך (פסוק כא) וראו את מכות הארץ ההיא, והלא אין אדם יודע טמונותיו של חברו. אין אני מעניש אתכם על הנסתרות, שהן לה' אלהינו והוא יפרע מאותו יחיד, אבל הנגלות, לנו ולבנינו לבער הרע מקרבנו, ואם לא נעשה דין בהם יענשו את הרבים. נקוד על לנו ולבנינו, לדרוש, שאף על הנגלות לא ענש את הרבים עד שעברו את הירדן משקבלו עליהם את השבועה בהר גרזים ובהר עיבל ונעשו ערבים זה לזה:

*
שני

פרק ל

(א) והיה כריבאו עליך כל-הדברים האלה הברכה והקללה אשר נתתי לפניך והשבת אל לבבך בכל-הגוים אשר הדיתך יקוק אלהיך שמה: (ב) ושבת עדי-יקוק אלהיך ושמעת בקולו בכל אשר-אנכי מצוך היום אתה ובניך בכל-לבבך ובכל-נפשך:

(ג) ושב יקוק אלהיך את-שבותך ורחמך ושב וקבצך מכל-העמים אשר הפיצך יקוק אלהיך שמה:

ושב ה' אלהיך את שבותך. היה לו לכתוב והשיב את שבותך, רבותינו למדו מכאן שהשכינה כביכול שרויה עם ישראל בצרת גלותם, וכשנגאלין הכתיב גאולה לעצמו, שהוא ישוב עמהם. ועוד יש לומר, שגדול יום קבוץ גלויות ובקושי, כאלו הוא עצמו צריך להיות אוחד בידי ממש איש איש ממקומו, כענין שנאמר (ישעיה כז, יב) ואתם תלקטו לאחד אחד בני ישראל, ואף בגלויות שאר האומות מצינו כן (ירמיהו מח מז) ושבתו שבות מואב:

(ד) אסייחיה נדחתך בקצה השמים משם וקבצך יקוק אלהיך ומשם יקחך: (ה) והביאך יקוק אלהיך אל-הארץ אשר-ירשו אבותיך וירשתה והיטבך והרבך מאבותיך: (ו) ומל יקוק אלהיך את-לבבך ואת-לבב ורעך לאהבה את-יקוק אלהיך בכל-לבבך ובכל-נפשך למען חייך:

*
שלישי

הזאת. המלך היה קורא מתחילת אלה הדברים, כדאיתא במסכת סוטה (מא א), על בימה של עץ שהיו עושין בעזרה:

(יב) הקהל את־העם הא־נשים ללמוד והנשים לשמוע והטף למה בא, לתת שכר למביאיהם וגרן אשר בשעריך למען ישמעו ולמען ילמדו ויראו את־יקוק אלהיכם ושמרו לעשות את־כל־דברי התורה הזאת:

(יג) ובנייהם אשר לא־ידעו ישמעו ולמדו ליראה את־יקוק אלהיכם כל־הימים אשר אתם חיים על־הארצה אשר אתם עִבְרִים את־הירדן שמה לרשתה: פ

*

ששי

(יד) ויאמר יקוק אל־משה הן קרבו ימיך למות קרא את־יהושע והתייצבו באהל מועד ואצננו ואזרנו וילך משה ויהושע ויתיצבו באהל מועד:

(טו) וירא יקוק באהל בעמיד ענן ועמוד עמוד הענן על־פתי האהל: ס

(טז) ויאמר יקוק אל־משה הנך שכב עס־אבתך וקם העם הזה ונהא אתריו אלהי נכר הארץ גוי הארץ אשר הוא בא־שמה בקרבן ועזבני והפר את־בריתי אשר ברתי אתו:

(יז) וחרה אפי בו ביום ההוא ועזבתים והסתרתני פני מהם כמו שאינו רואה בצרתם והיה לאכל ומצאנו רעות רבות וצרות ואמר ביום ההוא הלא על כראין אלהי בקרבי מצאוני הרעות האלה:

(יח) ואנכי הסתר אסתיר פני ביום ההוא על כל־הרעה אשר עשה בי פנה אל־אלהים אחרים:

(יט) ועתה כתבו לכם את־השירה הזאת האזינו השמים עד וכפר אדמתו עמו (להלן לב, א - מג) ולמדה את־בני־ישראל שימה בפיהם למען תהיה לי השירה הזאת לעד בבני ישראל:

*

שביעי

(כ) כראביאנו אלה־האדמה אשר־נשבעתי לאבותיו זבת חלב ודבש ואכל ושבע ודשן ופנה אל־אלהים אחרים ועבדום ונאצונו והכעו־סונו, וכן כל נאוך לשון כעס והפר את־בריתי:

(כא) והיה כִּרְתַמְצָאן אתו רעות רבות וצרות וענתה השירה הזאת לפניו לעד שהתירתי בו בתוכה על כל המוצאות אותן כי לא תשכח מפי זרעו הרי זו הבטחה לישראל, שאין תורה משתכחת מזרעם לגמרי כי ידעתי את־יצרו אשר הוא עשה היום בטרם אביאנו אלה־ארץ אשר נשבעתי:

(כב) ויכתב משה את־השירה הזאת ביום ההוא וילמדה את־בני ישראל:

(כג) ויצו את־יהושע בן־נון ויאמר חוק ואמין כי אתה תביא את־בני ישראל אלה־ארץ אשר נשבעתי להם ויו את יהושע בן נון. מוסב למעלה כלפי שכניה, כמו שמפורש 'אל הארץ אשר נשבעתי להם' ואנכי אהיה עמך:

ברור לך, ועל זה נאמר (תהלים טז, ה) ה' מנת חלקי וכוסי אתה תומיך גורלי, הנחת ידי על גורל הטוב לומר את זה קח לך:

(כ) לא־הבה את־יקוק אלהיך לשמע בקלו ולדבקה בו כי הוא חַיִּיד וְאֶדְף יְמִיד לְשִׁבַּת עַל־הָאָדָמָה אֲשֶׁר נִשְׁבַּע יְקוֹק לְאַבְרָהָם לְיִצְחָק לְיַעֲקֹב לְתַת־לָהֶם פ

פרשת וילך, דברים לא, ל' פסוקים

פרק לא

(א) וילך משה וידבר את־הדברים האלה אל־בני־ישראל: וילך משה וגו'.

(ב) ויאמר אלהים בקמאיה ועשרים שנה אנכי היום מלאו ימי ושנותי, ביום זה נולדתי וביום זה אמות לא־אובל עוד לצאת ולבוא יכול שתשש כחו, תלמוד לומר (לקמן לד, ז) לא כהתה עינו ולא נס לחה. אלא מהו לא אוכל, איני רשאי, שנטלה ממני הרשות ונתנה ליהושע. דבר אחר, לצאת ולבא בדברי תורה, מלמד שנסתמו ממנו מסורות ומעיות החכמה ויקוק אמר אלי זהו פירוש לא אוכל עוד לצאת ולבא, לפי שה' אמר אלי לא תעבר את־הירדן הזה:

(ג) יקוק אלהיך הוא עבר לפניך הוא־ישמיד את־הגוים האלה מלפניך וירשתם יהושע הוא עבר לפניך באשר דבר יקוק: (ד) ועשה יקוק להם באשר עשה לסיחון ולעוג מלכי האמרי ולא־רצם אשר השמיד אתם: (ה) ונתנם יקוק לפניכם ועשיתם להם ככל־המצוה אשר צויתי אתכם:

(ו) חזקו ואמצו אלתרצו ואל־תערצו מפניהם כן יקוק אלהיך הוא ההלך עמך לא ירפך ולא יעזבך: לא יתן לך רפיון להיות נעזב ממנו: פ

*

חמישי

(ז) ויקרא משה ליהושע ויאמר אליו לעיני כל־ישראל חוק ואמין כי אתה תבוא את־העם הזה אלה־הארץ אשר נשבע יקוק לאבתם לתת להם ואתה תנחילנה אותם:

כי אתה תבוא את העם הזה. ארי את תיעול עם עמא הדין. משה אמר לו ליהושע, זקנים שבדור יהיו עמך, הכל לפי דעתן ועצתן, אבל הקדוש ברוך הוא אמר ליהושע (להלן פס' כג) כי אתה תביא את בני ישראל אל הארץ אשר נשבעתי להם, תביא על כרחם, הכל תלוי בך, טול מקל והר על קדקדן. דבר אחד לדור, ולא שני דברים לדור:

(ח) ויקוק הוא ההלך לפניך הוא יהיה עמך לא ירפך ולא יעזבך לא תירא ולא תחת:

(ט) ויכתב משה את־התורה הזאת ויתנה אלה־הכהנים בני לוי כשנגמרה כולה, נתנה לבני שבטו הנשאים את־ארון ברית יקוק ואל־כל־זקני ישראל:

(י) ויצו משה אותם לאמר מקמן שבע שנים במעד שנת השמטה בחג השבועות: מקץ שבע שנים. בשנה ראשונה של שמיטה שהיא השנה השמינית. ולמה קורא אותה שנת השמיטה, שעדיין שביעית נהגת בה בקציר של שביעית היוצא למוצאי שביעית:

(יא) בבוא כל־ישראל לראות את־פני יקוק אלהיך במקום אשר יבחר תקרא את־התורה הזאת נגד כל־ישראל באזניהם: תקרא את המורה

(כד) וַיְהִי כְּכַלּוֹת מֹשֶׁה לִכְתֹּב אֶת־דִּבְרֵי הַתּוֹרָה הַזֹּאת עַל־סֵפֶר עַד תַּמָּם:
(כה) וַיֵּצֵא מֹשֶׁה אֶת־הַלּוּלָם (נֶשְׂאֵי אֶרֶז בְּרִית־יִקְוֹק לְאָמֹר:

אֶתְכֶם הִרְעָה בְּאַחֲרֵית הַיָּמִים כִּי־תַעֲשֶׂוּ אֶת־הָרַע בְּעֵינֵי יְקֹוֹק לְהַכְעִיֵּסוּ
בְּמַעֲשֵׂה יְדֵיכֶם:

(כו) לְקַח אֶת סֵפֶר הַתּוֹרָה הַזֶּה לְקַמָּה. כמו זכור (שמות כ, ח), שמור (לעיל ה' יב), (שמואל ב' ג, כד) הלוך וְשַׁמְתֶּם אֹתוֹ מִצַּד אֶרֶז בְּרִית־יִקְוֹק אֱלֹהֵיכֶם נחלקו בו חכמי ישראל בבבא בתרא (יד ב), יש מהם אומרים דף היה בולט מן הארון מבחוץ ושם היה מונח, ויש אומרים מצד הלוחות היה מונח בתוך הארון וְהִיָּדְשָׁם בְּךָ לְעַד:

(ל) וַיְדַבֵּר מֹשֶׁה בְּאָזְנוֹ בְּלִקְחָל יִשְׂרָאֵל אֶת־דִּבְרֵי הַשִּׁירָה הַזֹּאת עַד
תַּמָּם: פ

כללי העריכת: ההדגשה בפסוק היא של דיבור המתחיל ברש"י. * כשיש דיבור ארוך ברש"י, בד"כ הוא לא שולב בתוך הפסוק אלא נכתב בסופו, אחרי הפסוק (ומסומן ע"י כוכבית*). * כשיש על פסוק אחד ביאורי רש"י קצרים וארוכים, בד"כ הקצרים שולבו בתוך הפסוק, והארוכים נכתבו בסופו, אחרי הפסוק (ומסומנים ע"י כוכבית*).

לעיתים לצורך הרצף שולבו הדיבורים ברש"י כסדר הפסוק, גם כשבמקור הרש"י מופיע קודם הדיבור על סוף הפסוק ואח"כ הדיבור על תחילתו, במקרה כזה זה סומן ב- ** בסוף הפסוק, כמו"כ מטבעו של הרש"י המשולב עלולים להיות שינויים קלים בדיבור המתחיל (כגון פתיחת וגו') או במיקומו. את הכללים בהרחבה ניתן לראות במבוא לגיליון פרשת בראשית.

כל הזכויות שמורות. ©

ניתן להשיג את הגליון (וכן גליונות קודמים) במאגר העלונים הממוחשב של 'דרשו'.

מהדורת כתב כ"י - ניתן להשיג ב'מערכת שבת' בקול הלשון.

וכן ניתן להשיג במייל - 2711526@GMAIL.COM

יש מהדורה בכתב גדול יותר - להשיג במייל הנ"ל

הארות הערות ותיקוני טעויות יתקבלו בברכה 05276-13331

(כז) כִּי אָנֹכִי יִדְעֹתִי אֶת־מְרִיָּד וְאֶת־עֲרֻפְךָ הַקָּשָׁה הֵן בְּעוֹדְנֵי חַי עַמְכֶם הַיּוֹם מִמָּרִים הָיִתָּם עִם־יְקֹוֹק וְאַף כִּי־אַחֲרֵי מוֹתִי:

מפטיר (כח) הִקְהִילוּ אֵלַי אֶת־בְּלִזְקֵנֵי שְׁבֻטֵיכֶם וְשַׁטְרֵיכֶם הַקְּהִילוּ אֵלַי. ולא תקעו אותו היום בחצוצרות להקהיל את הקהל, לפי שנאמר (במדבר י', ב) עשה לך, ולא השליטי יהושע עליהם בחייו של משה. ואף בחייו נגזזו קודם יום מותו, לקיים מה שנאמר (קהלת ח, ח) ואין שלטון ביום המות וְאֶדְבָּרָה בְּאֹזְנֵיכֶם אֶת הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה וְאַעֲיִדָה בָּם אֶת־הַשָּׁמַיִם וְאֶת־הָאָרֶץ. ואם תאמר הרי כבר העיד למעלה (לעיל ל, יט) העידוטי בכס היום וגו', התם לישראל אמר, אבל לשמים ולארץ לא אמר, ועכשיו בא לומר האזינו השמים וגו':

(כט) כִּי יִדְעֹתִי אַחֲרֵי מוֹתִי כִּי־הִשְׁחַתְתָּ תִּשְׁחַתְּוֹן וְהָרִי כָל יְמֵי יְהוֹשֻׁעַ לא השחיתו, שנאמר (יהושע כד, לא) ויעבדו בני ישראל את ה' כל ימי יהושע, מכאן שתלמידו של אדם חביב עליו כגופו, שכל זמן שיהושע חי נראה למשה כאילו הוא חי וְסַרְתֶּם מִן־הַדָּרָד אֲשֶׁר צִוִּיתִי אֶתְכֶם וְקִרְאת